

אנטוניו גיזלנצוני

אאידה

נוסח עברי: אברהם שלונסקי

ב-1926 תרגם אברהם שלונסקי, שהיה אז בן 26 בלבד, את הליברית של 'אאידה' עבור 'האופרה הארצישראלית' שייסד המנצח מרדכי גולינקין. תרגומו של שלונסקי פורסם, לנוחיות קהל הצופים, בתוכנית האופרה, מלווה בפרסומות בנות התקופה לחנויות אופנה, תכשיטים, לבית המסחר המפורסם לכלינגינה של משפחת קובלסקי וכו'. למרבה המזל עלה בידנו לאתר בארכיון התיאטרון את אחת התוכניות הבודדות ששרדו, וחרף מצבה הירוד (הנובע הן מפגעי הזמן והן מריבוי הטעויות שנפלו בהדפסה המקורית) – לדלות ממנה את הטקסט היקר. כבאחדים מתרגומיו, גם כאן ישנו יסוד סביר להניח ששלונסקי לא שלט בשפת המקור של היצירה, ויחד עם זאת, כבכל תרגומו, גם כאן ישנן אינספור הברקות לשוניות ושימוש יצירתי לעילא בלשון המקורות.

מערכה ראשונה

(אולם בארמון המלך אשר במֶּף. מימין ומשמאל טורי עמודים עם פסילים עדויי פרחים. בירכתים שער ומבעדו נשקפים בתי-מקדש, ארמונות ופירמידות).

רעמפיס: כֶּן, פִּשְׁטָה רְנָה כִּי מֶלֶךְ כּוֹשׁ עַז נֶפֶשׁ
יִרְהִיב עֲלוֹת כְּכָר
עַל עֵמֶק נִילוֹס וְנָא אֶמֶן הָעִיר.
עוֹד רְגַע וְיִגִיעַ הַמְּבֹשֵׁר.

רעדמס : וְהִשְׁאַלְתָּ אֶת פִּי אִיזִידָה ?
 רעמפיס : לָנוּ הַגִּידָה,
 מִי הָאִישׁ יוֹשֵׁם שׁוֹר לְכֹל צְבָאוֹת מִצְרַיִם.
 רעדמס : אֲשֶׁרִי תִבְחַר בּוֹ !
 רעמפיס : עָלֶם הוּא אֶךְ עַז וְכֵן חֵיל.
 זֶה דְּבַר שָׁמַיִם מְסֻרְתִי לְמַלְכִי.

רומנס

רעדמס : הֵה, מִי יִתֵּן נִבְחַרְתִּי
 וּבְאֵנִי שִׁחַלְמִתִּי.
 אֶת גְּבוּרֵי מִצְרַיִם
 אֶל קָרֵב אוֹבִילָה.
 וּבְיוֹם אֲשׁוּבָה –
 לְמַנְצַחַ עִיר מִן תְּרִיעַ.
 וּבְזֶר-דְּפָנָה, אֲאִידָה,
 אוֹפִיעַ לְפָנֶיךָ, לְאֹמֵר :
 בְּעֶדְךָ, אֲאִידָה, צְרִי הַכְרַעְתִּי.
 יַעֲלֶת חֵן אֲאִידָה
 בַּת הַשָּׁמַיִם
 קֵן אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ
 אֶת פָּרַח הוֹד
 חֲמֻדַת כָּל עֵינַי
 אֶת הַתּוֹחֵלֶת
 אֶת הַנִּכְסָפֶת
 אֶת גִּיל חַיִּי.
 כִּי לָךְ אֲשִׁיבָה
 אֶת שְׁמֵי הַתְּכֵלֶת
 שְׁמֵי הַמּוֹלָדֶת
 תְּשׁוּרִי שׁוֹב.
 לָךְ הַמְּמַלְכֶת
 כֶּסֶף וּפְוֹרְפִירָה.

גם את נזרף –
אשיכנו לך, אה! (ב' פעמים)
נזרף אז אשיכה לך (ב' פ').

דואט

אמנריס ורעדמס

שלישיה

אאידיה, אמנריס ורעדמס

אמנריס : אש זרה בעיניך היא –

מה גיל תצית?!

ומה פיקו עיניך עז?

פנים ילקטו.

אמר: על מה ולמה?

מה יום מיומים?

קנוא קנאתי לאשה

שלקחת זו הציתה בך

ועז הרות.

רעדמס : חלום חלמתי פלא ועליהו אגילה.

הנה תודיע איזדה לנו המנהיג

שמוהו מן השמים צאת לקרב

הה, מי יתן לי

ובכבוד זכיתי.

אמנריס : הלא אחר הוא החלום הנעים שבצתים

וללכב יקר

הלא במך כל תשוקותיך

הגיגיך.

רעדמס : מה הרמז

חשד...

היא תחשדני

אהבת לבי גלתה

אמנריס : ידעתי, אחר הרגש –
 אהבה פעם תפעמונו
רעדמס : או, את השם יקר לי
 קראה בלבבי.
אמנריס : אללי לי
 את הסוד
 בלכבו כי אגלה,
 בלכבו כי אגלה.
 לא חסד, לא חסד אדעה.
רעדמס : או את השם בלב קראה
 בלב קראה השם.
 או, לי.
אמנריס : מה נבוף הוא,
 גיל ומבוכה מה מלאו עיניהם.
 אאידה האם לא היום תהיה צרת-לבי?
 תביבתי, קרבי הלם,
 לא עוד יאה לך שם אמה
 כי לרעה לי אויתיך,
 ולאחות היי לי.
 מה זה?
 את דבר הפכי, סבת דמעותיך
 הגידי לי רעה.
אאידה : אהה, הקרב כי יתחולל ובכנפיו ההרס
 כי לארצי לבי ידאג,
 גם לי גם לך דאגתי.
אמנריס : אה, גלי הלב
 האין בו צער רב יותר מזה
 אוי לך, אמה פושעת.
רעדמס : עינה תלהט מזעם.
אמנריס : אבוי לך, אמה פושעת.
רעדמס : עינה אורכת לנו.
אמנריס : עוד אגל את מצפוניך.

רעדמס : אַלְלִי, כִּי נִתְפָּשְׁתִּי.
 אֶת אֲהַבְתִּי גִלְתָּה.
 אמנריס : עוֹד אֲגַל, שְׁלֵמָה דְּמַע לָךְ
 שְׁלֵמָה תֵּאֲדִימִי כֹה.
 רעדמס : וְגַם תִּקַּח נָקָם,
 אמנריס : כִּי עוֹד אֶקַּח נָקָם.
 אאידה : אָה.
 אמנריס : אָבוֹי, אָמָה פּוֹשְׁעַת.
 אאידה : לֹא עַל מוֹלְדָת.
 רעדמס : כִּי עוֹד תִּקַּח נָקָם
 אמנריס : כִּי עוֹד אֶקַּח נָקָם.
 אאידה : לֹא עַל מוֹלְדָת
 הֶלְכָב דְּרִי.
 רעדמס : אוֹרְכַת הִיא.
 אמנריס : אֲגַל עוֹד.
 רעדמס : אוֹרְכַת הִיא.
 אמנריס : מְקוֹר דְּמַעַת עֵינְךָ.
 אאידה : לֹא עַל זֹאת.
 רעדמס : אָבוֹי לִי כִּי נִתְפָּשְׁתִּי.
 אמנריס : וְעוֹד אֶקַּח נָקָם.
 אאידה : נִפְשִׁי מִתִּיפַחַת.
 אמנריס : עוֹד אֶקַּח נָקָם.
 רעדמס : הָאֲהַבָּה גִלְתָּה.
 אמנריס : וְעוֹד אֶקַּח נָקָם.
 אאידה : בְּכִיתִי.
 רעדמס : כִּי עוֹד תִּקַּח נָקָם.
 אמנריס : אֲגַל עוֹד, אֲגַל עוֹד,
 שְׁלֵמָה דְּמַע לָךְ.
 רעדמס : עֵינָה תִּלְהַט מוֹעַם.
 אאידה : כִּי אֲהַב.
 אמנריס : וְעוֹד אֶקַּח נָקָם.
 רעדמס : וְעוֹד תִּקַּח נָקָם

אאידה : אהב מאד.
 אמנריס : נקם.
 רעדמס : תקח נקם.
 אמנריס : ועוד אקח נקם.
 אאידה : אה, בכיתי.
 רעדמס : ועוד תקח נקם.
 אמנריס : אמה פושעת וכו'

(המלך נכנס ולפניו גדוד בלויית רעמפיס, שרים, כהנים, שרי-צבא וכו', אחד משומרי הסף והמבשר).

המלך : להועץ אתכם מצרים
 קרא לכם היום המלך.
 מגבולות ארץ פוש הלום הרץ הנה הופיע
 והבשרה בפיהו.
 הכל תדעו.
 קראו לרץ, מהרו.
 הרץ : פשוט פחול לרב אל גבול דרום
 בברכים בני פושעים.
 את שדמותינו מכל אפסים
 אחזה שלהבת.
 ובאשר הצליחו –
 בני הבליעל,
 הרהיבו, על נא אמון הקרב יערכו.
 רעדמס : הנה, בני בליעל!
 הרץ : והמלך זה איש-דמים והרג בראשם –
 הוא אמונסר!
 רעדמס : המלך?
 אאידה : אבי!
 הרץ : אף התקוממו בני נא אמון בתיל
 ברקב וכלי זין
 את האויב הכריע לטבח.
 המלך : זו קריאתנו: שמד לצר וטבח.
 רעדמס : טבח ושמד! הרג ומות!

המלך : בַּת אֱלֹהִים אִיזִידָה בְּרַב חֶסֶדָה הוֹאִילָה
צוֹת אֶת הַמְּנַהֵיג לְחִיל מְצָרִים –
רַעְדָּמֶס!
רעדמס : הֵה, אֶל רַב חֶסֶד !
בְּאֵנִי חִלּוּמִי.
אמנריס : נִבְחַר הוּא.
אאידה : אָבוֹי לִי !
אמנריס : נִבְחַר הוּא !
אאידה : אָבוֹי לִי !
המלך : שְׁמַעֲנִי, אִישׁ הַחִיל,
בְּבֵית תּוֹבֵל-קִינ לְקָרֵב הַמֶּשֶׁחַ
וְנִהַג אֶת צְבָא מְצָרִים
וְאֶל נִילוֹס נוֹף הַקֶּדֶשׁ
הָאֵלִים יִנְחוּכֶם שְׁבִיל
שֵׁם יְרִיעַ קוֹל בְּחִיל :
הֶרֶג וְטַבַּח וּמּוֹת לְצָר.
רעמפיס : יִשְׁמְרוּכֶם מִן הַשָּׁמַיִם
תְּהִי נָא דְרַפְכֶם צְלִחָה
שָׂאוּ שְׁמִימָה תַפְלוּתֵיכֶם –
וְהִדְבַּרְתֶּם הָאוֹיֵב.
שָׂאוּ, שָׂאוּ שְׁמִימָה תַפְלוּתֵיכֶם לְאֵלִים
שְׁמִימָה ! שְׁמִימָה !
וְהִדְבַּרְתֶּם הָאוֹיֵב.
המלך : כֵּן ! אֶל חֶפִי יְאוּר הַנִּילוֹס
הָאֵלִים יִנְחוּכֶם שְׁבִיל
וְשֵׁם יְרִיעַ קוֹל בְּחִיל :
הֶרֶג וְטַבַּח לְאוֹיֵב !
מקהלה : נִילוֹס ! נִילוֹס ! נוֹף הַקֶּדֶשׁ !
נִנְקְמָה אֶת נִקְמַתְךָ
שֵׁם יְרִיעַ קוֹל בְּחִיל :
הֶרֶג וְטַבַּח וּמּוֹת לְצָר.
אאידה : מָה אַבְּךָ ? שְׁלֵמָה ?

אבך ואתפללה.
 אהבה היא עקרונני.
 לבי נתתי לו –
 לנכרי לי, לאויב.
רעדמס : קול הקסם ?מלאני עז וכח ואדרת.
 ופעמני : קום נצח !
 הרג וטבח ומות לאויב.
אמנריס : קומה, עורה, איש הקיל !
 קח הנס, זה דגל קדש,
 יובילך ופעמך
 להכריע האויב.
אאידה : מה אבך, שלמה ? אתפללה...
 מה אבך, שלמה ?
 אוי לי, פי לכבי נתן לנכרי לי, לאויב.
 פי נתן לנכרי לי, לאויב.
 הו ! בנצחון תשוב !
אמנריס : יהי רצון ויובילך
 להכריע.
 יובילך ופעמך להכריע האויב.
 טבח ! טבח ! טבח !
 טבח ושמד לצר !
 טבח ! טבח ושמד לצר וכו'
 בנצחון תשוב.
רעדמס : עז נכח פעמני :
 הכריע האויב !
 טבח ! טבח ושמד ... וכו'
הרץ : עז נכח !
 כן ! הכריע האויב !
 טבח ... וכו'
 מנצח שוב הלום !
המלך : ואל חפי ?אור הנילוס
 האלים ינחוקם שביל.

שם יריע קול כחיל :
הרג וטבח ומנות לאויב !
טבח... וכו'
בנצחון...

רעמפיס :

ישמרוכם משמים !
תהי נא דרפכם צלחה.
שאו שמיתה תפלותיכם
והדברתם את האויב וצר.
טבח... וכו'
בנצחון תשוב.

מקהלה :

(כמו רעמפיס).

אאידה :

— בנצחון תשוב...

איה במלה שפתי חלל יכלתי.
את אבי הצר יכריע
והוא נפשו חרף בעדי :
לי המולדת להשיב,
הממלכת,
שם התפארת
שפה הסתיר אלצתי.
את עמי יוליך בשבי,
ועל מרפכת —
רזי לי ! — אשורנו
וכגדיו אדמו
ומצרים מה צוהלת !
אחרי הרקב יובל המלך —
אבא בנחשתים !
מלת בלהות היא !
שמים ! ענוני !
הבת לאביה השב נא השיבו
שמים חנוני !
השמידו, לארץ הכריעו האויב !
אהבה נשיתי...

כֵּן... הַאֲהָבָה נְשִׁיתִי...
 וְהִנָּקֵם שְׂאֵפֹתִי
 אֲהַבָּה, כְּשֶׁמֶשׁ, חֹשֶׁפֶת לְבִי הָאִירָה –
 עֲזָה כְּמוֹת !
 וְאִיךְ אֲשָׂאֵל אֶת מוֹת רְעֵדֵמֶס –
 וְאֲנִי פֶה אֲהַבְתִּיהוּ.
 הֵה, מָה אֲהַב אֶתוֹ,
 – אֲהַב –
 וּבְאֲהַבְתִּי. הֵה, מָה קִשׁוֹת עֲנִיתִי.
 וְלֹא אֲרַהֵיבָה בְּלִי פֶחֶד הַבִּיעַ
 שְׁמוֹת יְקָרוֹ לִי כֹה
 בְּפֶה מְלֹא.
 – אֲהוּב וְאֲבָא –
 לְשִׁנֵּיהֶם דְּאֲנִיתִי.
 אֲנִי רַק דְּמַע לִי, אֲנִי – תְּפִלָּה
 אֶף הַשְּׂמִים פָּנִי הֵן יִשְׁיבוּ
 רַק אֲנִי הַדְּמָעוֹת, הָאֲנָקָה
 סִתְּרָתָהר עָלַי רֵאשִׁי...
 נְבוֹכוֹתִי...
 טוֹב לִי זֶה מוֹתִי מִיְסוּרֵי !
 אָנָּה, אֱלֹהִים ! קְחוּ תְּפִלָּתִי !
 אֲמַצוּנִי נָא !
 נְשׁוּנִי הַכָּאָב !
 עַד אִם שְׂכַךְ כָּאָב אֲהַבָּה,
 סַעַר הַנֶּפֶשׁ.
 תְּנוּנִי לְמוֹת !
 אָנָּה, אֱלֹהִים ! קְחוּ תְּפִלָּתִי !
 אֵה ! אֱלֹהִים ! תְּנוּנִי אֲבִלִיגָה עַל יְסוּרֵי.
 אָנָּה, אֱלֹהִים... וְכוּ'

מחזה המשקה והסיום

(לפני ולפנים בית מקדש תובל-קין בנף. אור טמיר ינחת ממרומים. טור עמודים גדול, והמה סמוכים זה לזה, הולכים הלך ואבד באפלולית. פסלי אלים שונים. באמצע – על במה מרופדה שטיחים מזבח וכלי הקדש. מטרסקלי זהב מתמרת קטורת לבונה).

כהנים : אֱלֹהִים, רְבוּן עוֹלָם !
אֱלֹהִים, נוֹתֵן חַיִּים לְכָל חַי !
אָנָּה, הוֹפֵעַ ! הוֹפִיעַ !

רעמפיס : אַתָּה יִצְרָת מִן הַתְּהוֹ אֶרֶץ וְשָׁמַי מְרוֹם
אָנָּה הוֹפִיעַ !

מקהלה : אֱלֹהִים... וכו'
רעמפיס : אַתָּה פֹּעֵלֶת כָּל פְּעוּלָה,
אַתָּה בּוֹרְא הַפֶּל !
אָנָּה הוֹפִיעַ.

כהנות : אוֹר שְׁבָעֵתִים סָלָה –
שָׁמֶשׁ אוֹרְךָ הוּא.
אָנָּה הוֹפֵעַ ! הוֹפִיעַ !

רעמפיס : אֱלֹהִים שׁוֹכֵן שָׁמַיִם, רַב חֶסֶד וְאַמֶּת
לֵךְ נִקְרָא !

כהנים : אֲדוֹן עוֹלָם !
רעמפיס : לֵךְ נִקְרָא !
כהנות : אֲדוֹן עוֹלָם !
רעמפיס : לֵךְ נִקְרָא !

(לרעדמס) **עֲלֵה, אֱהוּב שָׁמַיִם !**
כִּי בִיָּדְךָ הַפְּקֻדָּנוּ גוֹרֵל מִצְרַיִם,
זוֹ תִּרְבֵּן קִדְשׁ, מִתַּת אֱלֹהִים,
בִּיָּדְךָ תִּקַּח
לְהַכְרִיעַ הַצָּר.
מָוֶת !

כהנים : זוֹ תִּרְבֵּן קִדְשׁ, מִתַּת אֱלֹהִים וְכו'
רעמפיס : אֵלֵי ! מִלְטָנוּ מֵאוֹיֵב !

אֱלֹהִים, צוֹר מְשַׁבְּבֵנוּ!
 הֲרָאֵנוּ אֶת חֲסֶדְךָ!
 וְזָרְעֶךָ תִּטַּע עָלַי צֶדֶק.
רעדמס: אֱלֹהִים! רַק בְּשִׁמְךָ נִלְחַם אֵל שְׂדֵה קָרֵב לְבַטָּח.
רעמפיס: נָא פָּרַס סִפְתֵי שְׁלוֹמְךָ, הַצּוֹר,
 הַצּוֹר מְשַׁבְּבֵנוּ הוּא!
כהנים: אֱלֹהִים, מִלְטָנוּ... וכו'
רעמפיס: אֱלֹהִים מִלְטָנוּ... וכו'
רעדמס: מִלְטָנוּ מֵאוֹיֵב!
מקהלה: אֱלֹהִים רַבּוֹן עוֹלָם.
רעדמס, רעמפיס: אֱלֹהִים רַבּוֹן עוֹלָם... וכו'

-המסך-

מערכה שנייה

(טרקלין בבית אמנריס. אמנריס מוקפת שפחות המלבישות אותה. מן הטרסקל מתמרות ועולות קטורות נחות. עבדים מארץ המןרים ובידיהם מנפות נוצות).

מקהלה: — מי שם דגול יופיע בָּרֵב הַמוֹן חוֹגֵג?
 עֵינָיו תִּלְהַטְנָה גְּחָלִים.
 מי הוא? כי לא נדע, מי הוא?
 עלה — וְזֶר דַּפְנָה נִקְלַע,
 זֶה כְּלִיל תַּפְאֲרֹת עָלַי רֵאשֶׁךָ.
 וְשִׁיר כְּבוֹד לְךָ נָשִׁיר,
 וְשִׁיר כְּבוֹד וָעֹז,
 וְשִׁיר הַאֲהָבָה.
אמנריס: לְכֵה, דוֹדִי! לְךָ, דוֹדִי, נִכְסְפָתִי!
 לְכֵה, אֲהוּב לְבִי!

הַרְגִיעַ בִּי הַלֵּב !
מקהלה : אָהִי כָּל צְבָאוֹתֶיךָ, צַר ? !
 כִּי נִשְׁמְדוּ בְּקֶרֶב.
 כָּעֵב, יִזְרְנָה רוּחַ עֶז
 וְרִמּוֹ הַגְּבוּר.
 תִּנּוּ הֵד וְעֵז לַגֹּבֵר,
 כִּי לֹא נֶאֱדָה כְּבוֹד.
 אֲשַׁרְיֶךָ הַמְּנַצֵּחַ, לָכֵה לַקְּרֹאת פְּלָה !
אמנריס : לָכֵה, דוּדִי ! לָכֵה, דוּדִי, לַקְּרֹאת פְּלָה !
 וַתִּנָּה דוּדֶיךָ לִי,
 נִשְׁנֵי הַיְגוֹן.
מקהלה : עֲלֵה — וְזֶר דְּפָנָה וְכוּ'
אמנריס : לָכֵה דוּדִי ! לֶךְ דוּדִי נְכֻסְפָתִי וְכוּ'
 (קמה) הַדְּמוּ !
 אֲאִידָה מִתְקַרְבָּת,
 בַּת מְשֻׁנְאֵינוּ,
 וְהִיא פְּלָה עֲצָבָת.
 מַדִּי אֶרְאֶינָה —
 כָּל שְׂפִקוֹתַי בִּי יִתְעוֹרְרוּ,
 סוּד לְבַה עָלִי גְלוֹת הַפְּעֵם.
 (נכנסת אאידה. לאאידה) לְאַחֲרֶיךָ פָּנָה הָאֲשֶׁר עָרַף.
 מָה נִחְנַתָּ, אֲאִידָה !
 הָעֶצֶב זֶה יִמַר לְךָ הַיּוֹם —
 מָה עַד לְבִי נִגַע.
 כָּרַע נְאֻמְנֵתִי לְךָ,
 כָּל מַחְסוֹרְךָ עָלִי הוּא
 אֶל תַּעֲגִמִי
אאידה : אֵיכָה אֶמְנַע מִבְּכִי — וּבְנֵי בֵּיתִי רְחֻקוּ
 וְגַם נִסְתַּר מִמֶּנִּי גוֹרֵל חַיִּי אֶחָד
 וְאַבָּא.
אמנריס : אֶמְנַם, יְדַעְתִּי,
 הַמְּבִלִי תְכַלִּית לִיסוּרֵי אָנוּשׁ ?

כָּל יְסוּרֵי הַלֵּב יָמִים הַחֹלֵם יַחְלִימוּ,
יִתָּר מִהֶמָּה תְּנִיס עֲצָבָת – הָאֲהָבָה.

אאידה :

הָאֲהָבָה !

אֲהָבָה, מְרַגֵּעַ, גִּיל וְסֵעַר –
וְשׁוֹב יְגוֹן.

אֶף סוּרָה, עֲצָב ! סוּר מִנִּי אֶרֶץ !
עֵינֹו לִי אֲשֶׁר תִּתֶּן.

אמנריס :

הִיא כֹּה חוֹרֶת. הִיא כֹּה רוֹטֶטת.
אֵיכָה אֶפְוֶנָה – כִּי הִיא תֵּאָהֵב ? !

אאידה :

וּבֵת צְחוּק פִּיהוּ אֲשֶׁר תִּתֶּן לִי,
הֵה, בֵּת צְחוּק פִּיו אֲשֶׁר תִּתֶּן לִי,
אֲשֶׁר תִּתֶּן וְכוּ'

אמנריס :

אֶף לֹא אֲנִס עוֹד וְלֹא אֲשַׁאֲלָה,
כִּי הֵן יִגְרָתִי ... יִגְרָתִי לְנַפְשִׁי ...

יְגוֹן אַחַר רוּחֶךָ יִדְאִיבָה,
רַעֲיָתִי אֲאִידָה !

אֶת כָּל לִבְךָ הִשִּׁיחִי לִי,
אֵל נָא תִּכְחִידֵי !

הֵאִין זֹאת כִּי בֵּין אֵלֶּה,
אֲשֶׁר לִקְרֹב הִלְכוּ,

אִישׁ בֶּן מְשֻׁנְאִיךָ אֵין
אֲשֶׁר לִבְךָ יִחְרַד לוֹ ...

מִי הוּא ? לִי גְלִי הַסּוּד !
מָה הַבִּיעָה ?

אאידה :

אמנריס : גַּם אָנוּ חָרַב-צָר שִׁכְלָה אֶת גְּבוּרֵי חֵילָנוּ
נִפְל הַגְּבוּר,

זֶה הַשָּׁר גְּבוּר הַחֵיל.

הֵה, מָה הַגִּידָה ... אֵלְלִי ...

אאידה :

אמנריס : כֵּן !

אֶת רַעַד מַס הֶרְגוּ אַחֲיֶךָ ...
עַל מָה תִּבְכִּי ?

אאידה :

אֵיךְ אוּכְלָה הַנְּחֵם ?

אמנריס : נקמו את נקמתך.
אאידה : כבוד הענש מנשא, הו שמים !
אמנריס : ידעתי, כי את אהבת... אהבת...
אאידה : אני ? !
אמנריס : התודי לי.
אכן, עוד רגע הסוד אגלה.
לא פי צחקתי,
לצון חמדתי,
רעדמס לא מת !
אאידה : האח ! הוא חי ? שמים !
אמנריס : העוד שקר תעיזי ?
את אהבת – וגם אני !
ההבנות ?
צרה הייתי לך –
בת לפרעה הנני.
אאידה : מה ? צרה לי ?
כי אז היי נא !
וגם... אבי...
אה ! מה אדבר...
סלחי... סלחי לי...
אה... סלחי וחוסי... מה אכחד ?...
אכן, אהבתיהו בכל לבי,
הן לך האשר ולך הפח,
ואני –
רק אהבה נשמת חיי.
אמנריס : לא ! את תכריעי בך השלהבת –
כי בנפשך היא ומות תמותי !
כי גורלך הן הפקד בגדי.
ובי לוחטת שלהבת הנקם.
אאידה : הן לך האשר ולך הפח,
ואני – רק אהבה נשמת חיי.
סלחי ! סלחי וחוסי ! וכו'

אמנריס : לא, את תכחידים... וכו'
מקהלה : נילוס ! נילוס נף הקנש וכו'
אמנריס : ביום מועד זה יום חגנו
 את אמה דלה, פושעת
 תכרעי הכרך לפני...
 אז עלי כס אשב אני.
אאידה : ה, סלחי ! ומה שאר לי ? !
 אללי לי כי אמללתי,
 אף אני אחל פניך לגורל כי אכנע
 אהבה, זו עוכרתנו
 אורידנה אלי בור.
אמנריס : לא ; פושעת ! עוד תדעי לך,
 עוד תדעי לך, עם בת מלך לצאת לקרב וכו'
אאידה : ה, סלחי !
 אהבה... אורידנה אלי בור... וכו'
מקהלה : שמד ורג לאויב... וכו'
אאידה : אנא, אלים !
 קחו תפלתי !
 טוב לי מותי –
 כי לא אוכל להבליג על לבי
 אנא, אלים... וכו'

-סיום-

מערכה שנייה

(באחד השערים אשר לנא אָמון. על פני הבמה – קבוצת תמרים, מצד ימין – בית מקדש
 אמון, מצד שמאל – כס מלכות מתחת למוסך אדם. בירכתיים – שערי-כבוד. על הבמה
 המון עם).

(נכנס המלך. אחריו – השרים, הכהנים, שרי-צבא וכו', אחריהם – אמנריס ואאידה.
המלך יושב עלי כס, אמנריס משמאלו).

מקהלה : עז למצרים – איזידה.

צור משגבנו סלה.

למלך מלדתנו (ג' פ')

הבו כבוד ועז.

שבח! שבח! שבח!

הבו לפרעה וכו'

הדו לפרעה!

שבח וחד!

שיר עז נשירה!

שיר עז וקבוד.

וכזר דפנה נכתירה

את גבורי הקיל

וכשושנים נסונה

דרך הגבורים.

צאונה, בנות מצרים

לחול מחול חגנו

כמחול כוכבי שמים

סביב שמש-רם – נחול.

המון : שב הגבור – ברוך באו

כי יום חגנו בא.

עלה, גבור הקיל! (ב' פ')

עלה, איש מלקמה!

כהנים : שאו מרום עיניכם,

כל בני מצרים (ג' פ')

עז לאלים!

הד ועז נשירה ביום חגנו זה.

המון : שב הגבור ברוך באו כי יום הקג הנה בא;

יום המועד,

כי בא יום המועד וכו'

אֶת דֶּרֶךְ גְבוּרֵינוּ
בְּשִׁלָּל פְּרָחִים נְסוּג.
יוֹם הַמוֹעֵד כִּי בָּא (ב' פ'),
כִּי הוּא הַשְּׂמִיד אוֹיֵב
שָׁבַח ! שָׁבַח...
עוֹ לְמִצְרַיִם !
הָבוּ עוֹ לְמִצְרַיִם !
הָבוּ שָׁבַח ! שָׁבַח !
שָׁבַח ! שָׁבַח ! שָׁבַח ! **כהנים :**
כִּי יוֹם הַחֵג, יוֹם הַמוֹעֵד כִּי בָּא.
עוֹ לְאֱלִים
נְשִׁירָה,
עוֹ לְאֱלִים נְשִׁירָה.
עוֹ וְהוֹד תִּנּוּ לַשְּׁמַיִם
עוֹ וְהוֹד נָא תִנּוּ בְיוֹם חַגֵּנוּ זֶה
עוֹ לְאֱלִים
שָׁבַח וְכוּ'
הַגּוֹאֵל אֶת מִצְרַיִם, בְּרוּךְ בְּאֶדָּה ! **המלך :**
גִּשׁ הַנָּה –
וַיַּד בַּת מֶלֶךְ זָר עָלַי רֹאשׁוֹ תַעֲנֹד
בְּיוֹם חַגֵּנוּ.
מָה שָׂאֵלְתָּךְ וּמִבּוֹקֵשׁךָ
עַד חֲצִי הַמַּלְכוּת תַּעֲשֶׂה לְךָ.
הִנֵּה נִשְׁבַּעְתִּי בְּכַבּוֹד הַפְּתוּר
וּבְחַי שְׁמַיִם
רעדמס : אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב
יִרְאֶה הַשָּׁבִי זֶה שְׁבִיתִי.
רעמפיס : שָׁבַח וְעוֹד תִּנּוּ לַשְּׁמַיִם
כִּי נִצְחָנוּ אוֹיֵב וְנָצַר
שָׁבַח ! שָׁבַח לְאֱלִים.
אאידה : הֵה, מַה זֶה... אוֹי לִי... הֵה, אָבָא...
אמנריס, רעדמס, רעמפיס וכו' : – אָבִיָּה !

אמנריס : הוא בְּיָדֵינוּ !
אאידה : אַתָּה בְּשָׂכִי !
אמונסר : אַל תִּסְגִּירֵנִי !
המלך : הַגִּידָה ! אֵין זֹאת... אַתָּה...
אמונסר : אָבִיָּה... עֲרַכְתִּי קָרֵב...
 מָוֶת בְּקִשְׁתִּי...
 אַף נִשְׁאַרְתִּי חִי...
 וּלְךָ אֵלֶּה בְּרוּר פֶּה יַעֲיֶדוּ
 כִּי נֶאֱמַן לְמוֹלְדֹת הַיִּיְתִי.
 אַף פָּנֶה הַגּוֹרֵל לָנוּ עֲרָף
 הַסְּגִירָנוּ לְמוֹת וְבוּז.
 לְעוֹלָם לֹא אֶשְׁכַּח אֶת רְאִיתִי :
 לְעֵינַי הַתְּגוֹלָל מֵת הַמֶּלֶךְ.
 אִם חֲטָאת הוּא הָאֱמָן לְמוֹלְדֹת
 הַמִּיתוּנוּ ! בְּחַרְנוּ לְמוֹת !
 אַף אַתָּה הַגְּבוּר, מֶלֶךְ צֶדֶק,
 אֲמַלְלִי, הֵן לִשְׂוֹא לֹא תִרְשִׁיעַ
 כִּי לָנוּ לֹא שְׁחָקָה הַשְּׁעָה
 אַף זָכַר : כִּי לֹא לְנִצַּח חֶסֶן !
אאידה : אַף אַתָּה וְכוּ'
שבוים : מֶה נִסּוּנוּ מִן הַשָּׁמַיִם,
 שְׁמַע קוֹלֵנוּ, הַמֶּלֶךְ ! חַנּוּנוּ !
 יִשְׁמְרוּכֶם שָׁמַיִם מִפְּגַע
 זֶה עֲבָרְנוּ בַּיּוֹם הַכֹּשֶׁלוֹן.
רעמפיס והכהנים : אַל תִּשְׁמַע תַּחֲנוּנֵיהֶם, הַמֶּלֶךְ !
 אַל תַּחֲוֶס עַל בְּנֵי הַבְּלִיעַל
 כִּי רָצוּ אֶת מוֹתָם אֲלֵהֵינוּ.
 וְתָקוּם מִצְוֹתָם הַקְּדוֹשָׁה.
 הֲרִשִׁיעַ ! הֲרִשִׁיעַ ! הֲרִשִׁיעַ !
 וְאֵל תִּשְׁמַע הַמֶּלֶךְ תַּחֲנֻנָתָם !
אאידה, שבוים : רַחֵם ! רַחֵם ! וְכוּ'
 הַמֶּלֶךְ הַגְּבוּר, הֵה, מֶלֶךְ צֶדֶק

האמללים תרשיע ? !
 ה,ה, רחם ! רחם ! המלך !
 כי לא שחקקה וכו'
 אף אמה הגבור ...
אמנריס :
 העינים ! העינים !
 כי יביט אליה ! ...
 מה הלהב בפניהם הופיע !
 העינים ... יביט אליה ... וכו'
 רק אנכי גלמודה פה עוזבתי,
 הנקמה בי לוקטת בלב
 אש נקם בי אש נקם בי בלבב
 תשקט פכר וכו'
 רק אני ... וכו'
רעדמס :
 זה הפאב שפניה יביעו
 לנית חן לה יוסיפו שבועתיים
 הדמעות מעיניה יקרו לי
 ויךריכו מנוחת לבבי
 דמעותיה ה,ה, מה יקרו לי
 אהה, מה יקרו לי ויךריכו וכו'
אמונסר :
 לנו לא שחקקה השעה וכו'
 חסד תן לעבדיך, המלך ! וכו'
 תן חסדך ומחל לנו, מלך ! וכו'
 אף אמה הגבור וכו'
המלך :
 יום גדול הוא יום נצחנו
 וגמלנו לאויבינו רק חסד וצדק.
 צדק ! צדק ! צדק חפצתי וחסד.
 לאויבינו נצחנו החסד.
 הן ירצו השמים רק חסד וכו'
שבויים :
 נא חננו ! חוס עלינו ורחם !
 ה,ה, רחם ! רחם ! וכו'
המון :
 מה גדול תרונכם, הפהנים !
 על פשלים אנא חוסו ! (ב' פ')

חוס, הַמֶּלֶךְ! מֶלֶךְ צָדֵק!
 על הַכּוֹשְׁלִים חוס! וכו'
רעדמס: מֶלְכִי! הֵן לִי נִשְׁבַּעְתָּ
 בְּשֵׁמִי שָׁמַיִם וּבְעֵטָרְתָּ
 עֲשׂוֹת אֵת כָּל אֲשֶׁר אָשְׂאָלְהָ.
המלך: אָמֵת!
רעדמס: הַמֶּלֶךְ!
 אָכֵן, אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב לְשַׁלַּח לַחֲפָשִׁי
 כָּל הַשְּׂבוּיִים.
אמנריס: אֵת כָּלָם? !
כהנים: לֹא!
 מָוֶת! מָוֶת לְאוֹיֵב וְצָר.
העם: לְאִמְלָלִים הַחֲסָד!
רעמפיס: מְלַכְנוּ, שִׁמְעוּ!
 וּשְׁמַע לִי, עַלְמֵם גְּבוּר.
 לְדַעַת פֶּהֶן הַקְּשִׁיבוּ:
 גְּבוּרִים הֵם צוֹרְרֵינוּ,
 נִקְמָה בָהֶם תִּלְהֵט.
 לַחֲפָשִׁי אִם יִשְׁלְחוּ –
 וְיִצְאוּ נִגְדָנוּ שׁוֹב.
רעדמס: מוֹת אַמוֹנֶסֶר, זֶה גְבוּרָם,
 כָּל תַּקּוּוֹתֵיהֶם הַכְּרִיעַ.
רעמפיס: אִם כֵּן יְהִי נָא אָבִי אֲאִידָה לָנוּ
 עוֹרֵב עַרְבַת שְׁלוֹמְנוּ.
המלך: לְעִצְתְּךָ שְׁמַעְתִּי,
 לְכַטַּח אֲזִי יֵשֵׁב עִמִּי בְּגִבּוֹל אֶרְצִי
 מִצָּרִים.
רעדמס: !
 הוֹשַׁעְתָּ אֵת הַמּוֹלְדָת –
 לֵב בְּתֵי אַמְנָרִיס – גְּמוּל פִּעְלְךָ.
 כִּי הֵן לְמֶלֶךְ נִמְשַׁחְתָּ פֶה
 אַחֲרֵי מוֹתִי.

אמנריס : הָהָ, אָמָה !
 נְסִי נָא אֶת הָאֲהָבָה לְגֹזֵל עֲתָה מִמְּנִי !
המלך, העם : עֹז לְמַצְרַיִם אִיזִידָה, צוֹר מְשֻׁנְבְּנוּ סֵלָה
 בְּיַד דְּפָנָה הַכְּתִירוּ, הַכְּתִירוּ
 אֶת הַגְּבוּרִים.
השבוים : עֹז לְמַצְרַיִם – רַב חֶסֶדָם
 כִּי אֲסוּרִים הִתִּירוּ
 וַיִּשְׁלַחוּנוּ לְחַפְּשֵׁי (ב' פ')
 וַיִּקְרְאוּ אֵלֵינוּ דְרוֹר !
רעמפיס וכהנים : שִׁיר עֹז נְשִׁירָה
 שִׁיר, שִׁיר כְּבוֹד לְאִיזִידָה,
 צוֹר מְשֻׁנְבְּנוּ סֵלָה.
 וַנִּשְׁפָּךְ אֶת תְּפִלוֹתֵינוּ
 לְיִשׁוּעָה וְעֹז.
אאידה : הֵן נִכְזְבָה הַתּוֹחֶלֶת
 כִּי לֹא כְבוֹד וְכֹתֶר וְלִי הָעֶצְבוֹן
 הָהָ, עֶצְבוֹן !
 וְלִי רַק דָּמַעַ, הָהָ לִי רַק דָּמַעַ
 וַיִּגְוֹן כְּבֵד.
 הֵן נִכְזְבָה הַתּוֹחֶלֶת וְכוּ'
אמנריס : אֲשֶׁר הָאִיר פָּנָיו לִי.
 כִּי מִנֹּת חֶלְקֵי הַנְּעָם.
 זֶה רָגַשׁ קָסָם, לֵב יַפְעֵמְנִי !
 זֶה גִיל בְּלֵב :
 כָּל תְּקוּוֹתַי לִי בָאוּ
 וַתַּעֲנוּגוֹת הָאֲהָבָה
 אֲשֶׁר הָעִיר פָּנָיו וְכוּ'
רעדמס : חֲרוֹן אֱלִים הָיָה עָלַי
 כְּמוֹ הַמְּמַנֵּי רַעַם.
 חֲמַדַּת לְבִי אֲאִידָה.
 לִי יִקְרָה מִכָּל חֲמַדָּה.
 עַל מָה חֲרוֹן אֱלִים עָלַי

קרוֹן אֱלִים הָיָה עָלַי וְכוּ'
רעמפיס : תוֹדָה נְשִׁירָה.
 שִׁיר עוֹ נְשִׁירָה, שִׁיר יְשׁוּעוֹת נְעוֹ וְכוּ'
 שִׁיר עוֹ, שִׁיר עוֹ לְאִיזִידָה.
המלך : שָׁבַח... לְאִיזִידָה.
 שָׁבַח, שָׁבַח.
 עוֹ לְמַצְרַיִם וְכוּ'
העם : (כמו המלך)

-המסך-

מערכה שלישית

(שפת הנילוס. סלעי שחם אשר בינותם יגדלו תמרים. על ראשי הסלעים מבין העלים יראה למחצה בית המקדש אשר לאיזידה. ליל כוכבים. ירח).

מקהלה : אִם הָאֱלִים שׁוֹכְנֵי מְרוֹם
 אֶתְּ הַשׁוֹכְבֹת חֵיק אוֹזִירִים
 בְּנִשְׁמוֹתֵינוּ עוֹרְרֵי
 אֲשֶׁר טָהַר אֶהְבָּה.
 פְּנִיךָ, פְּנִיךָ נָחַל!
 נָחַל אֶת פְּנִיךָ,
 אִם הָאֶהְבָּה.
רעמפיס : הִנֵּה מִשְׁפַּן אִיזִידָה
 וְלִיּוֹם כְּלוֹתִיךָ
 קָבְלִי בְרִפְתַּי בַּת הַשָּׁמַיִם אִיזִידָה.
 כִּי כָל רַחֲשֵׁי הַלֵּב גְּלוּיִים לְפָנַי אִיזִידָה
 כִּי לֹא נִסְתָּר דְּבָר מִמְּנָה.
 חֲלִי פְּנִיךָ!

אמנריס : כן ! תחינה אפיל,
 כי את לבו ומסר לי רעדמס,
 כְּאֶשֶׁר אֶמְסֹר לוֹ אֵשׁ לְבִי לְנִצָּח.
רעמפיס : נלכה ! עד השחר נשבה
 בדביר איזידה.
מקהלה : פניך, פניך נחל, פניך איזידה
 אם אהבה וכו'
אאידה : לרעדמס אוחיל... מה לי יביע ?
 שמים !
 הַה, בְּלִבְךָ אִם תֹּאמַר רֵעֲדִמְס לְהִזְנִיחֵנִי
 וְהָיָה הַנִּילוּס קָבֵר לִי,
 הוּא חֵיק מְרַגֵּעַ.
 בְּתֵהוֹם הַמִּיִּם עֲצֹב לְבִי יִשְׁנִי.
 הַה, נָף מוֹלְדֵתִי הָאֲשׁוּרָךְ עוֹד ?
 שָׁם שְׁמִי הַתְּכֹלֵת, שָׁם רוּחַ שְׁפִי,
 שָׁם כָּל חַיִּי פָּרַחוּ כְּפָרַח דְּרוֹר.
 שָׁם הַתְּפֹאֲרֹת, שָׁם אֶרֶץ הַמוֹלְדֵת
 אַךְ לֹא אֲשׁוּבָה עוֹד לְרֵאוֹתֶךָ, אֶרְצִי...
 הַה, הַמוֹלְדֵת ! לֹא עוֹד אֲשׁוּב אֶרְאֶךָ !
 לֹא עוֹד אֲשׁוּב אֶרְאֶךָ, מוֹלְדֵתִי !
 הַה, נָף אֶרְצִי ! הַה, נָף הַמוֹלְדֵת !
 לֹא עוֹד אֲשׁוּב אֶרְאֶךָ.
 שְׁלוֹם... לֹא... לֹא...
 שְׁלוֹם לְעַד...
 בְּחֵיק הַמוֹלְדֵת אֶמְצָא מְנוּחַ
 שְׁפַע הַקָּסֶם שָׁם יִרְהִיב עֵינִי.
 הַה מֵה רַחֲקֹת קָסֶם הַמוֹלְדֵת.
 הַה, הַמוֹלְדֵת ! לֹא עוֹד אֲשׁוּב אֶרְאֶךָ וכו'

אאידה : אלי ! הַה, אַבְּא !

אמונסר : דְּבַר נִכְבָּד בְּפִי הַיּוֹם אֲלֵיךָ.
 פֶּלַל יְדַעְתִּי... רְאִיתִי...
 אֶהָב אֶהֱבֶה אֶת רַעְדִּמְס...
 אוֹהֵב הוּא...
 מְחַפֶּה לוֹ...
 וּבֵת פְּרִיעָה הִיא צְרִתְךָ הַפְּעַם...
 עִם בְּלִיעַל ! מְשַׁנְּאִינוּ !...
 הֵם בַּעוֹכְרֵינוּ.
אאיֵדה : וּבִידֵיהֶם אֲנִי – בֵּת אֲמוֹנֶסֶר !...
אמונסר : לֹא ! לֹא בִידֵיהֶם !
 כִּי אִם תִּרְצִי רַק –
 צְרִתְךָ אֲז עַד מֵהָר תִּשְׁמִידִי.
 מוֹלְדֹת, הַפְּתֹר, אֶהֱבֶה, –
 הַכֹּל יִשׁוּב !
 שׁוּב נְשׁוּבָה אֶל נֶף אֲרֻצְנוֹ אֲז,
 וְשׁוּר נְשׁוּרָה דְּבִיר קִדְשֵׁנוֹ אֲז.
אאיֵדה : שׁוּב נְשׁוּבָה אֶל נֶף אֲרֻצְנוֹ אֲז וְכוּ'
אמונסר : וְאֲז תִּהְיִי רַעַת לְבוֹ לְנִצַּח
 וְהוּא דוֹדֶךָ יְהִי, חֲמֻדַּת לְבָבֶךָ.
אאיֵדה : וְלוֹא רַק יוֹם... וְלוֹא רַק רַגַע אֲשֶׁר...
 וְלוֹא אֲתוּ אֲרֻגִיעֶךָ רַק... –
 אַחַר אֲמוּתָהּ בְּמִנוּחָהּ.
אמונסר : הַזּוֹכֶרֶת אֶת יוֹם חֲרַבְּנָן אֲרֻצְנוֹ,
 בְּחִינּוֹ לְהֵרֵס וְהַמְקַדֵּשׁ לְבוֹ.
 וּבְלִי הֶרֶף נִשְׁפָּף הַדָּם כַּמַּיִם,
 הֶרֶג, טָבַח
 זָקֵן נְשִׁים וְטָף.
אאיֵדה : הֵה, לֹא שְׁכַחְתִּי יְמֵי הַהֶרֶס
 כָּל סְבֻלֹתֵינוּ עוֹד זָכֹר אֲזָכֹר.
 הִיִּרְחַק עוֹד זֶה הַיּוֹם, יוֹם יְשׁוּעָתֵנוּ,
 מִתִּי אֲאוֹר זֶה שְׁחַר הַגְּאֻלָּה ?
אמונסר : הוּא בְּיַדֶּיךָ.

כָּל בְּנֵי עַמּוּנוֹ כָּבָר חָגְרוּ הַזֵּינִן

וְנִכּוֹן הַפֶּל ! ...

כִּי נִנְצַח !

רַק זֹאת שׁוּמָה עָלֵינוּ

אֶת הַדֶּרֶךְ גִּלּוֹת בָּה צַר לָךְ.

אאידה : מִי יוּכַל גִּלּוֹת זֹאת ? אָמַר !

אמונסר : אֲאִידָה !

אאידה : אוֹי לִי !

אמונסר : רַעֲדִמַס זֶה לוֹ תוֹחִילִי,

תֶּאֱהָבִיהוּ, —

הוּא שֹׁר חֵיל מִצְרִים...

הַבְּנֵת לִי ?

אאידה : אָבוֹי לִי !

הֵה, אֵיךְ אוּכַל כְּזֹאת ? !

לֹא ! לֹא אוּכַל !

אמונסר : אָז, בָּאוּ אוֹיְבִים וְהִכְרַעוּ לְטַבַּח

הַשְּׁמִידוֹ, הַצְּמִיתוּ בְּחָרָב וְאָשׁ.

כְּלִי הַרְף הַחֲרִיבוּ אַרְצֵנוּ, הַשְּׁמִידוֹ,

אָבֵן עַל אָבֵן לְבַל תִּשְׁאָר.

אאידה : אָבִי ! אָנָּה, חוּסָה !

הֵה, חוּס, אָבִי, וְרַחֵם !

אמונסר : שׁוּרִי : סְבִיבִיךָ — דָם רַב.

דָם בְּנֵי עַמְךָ כַּמִּים.

שׁוּרִי : צָלְלִים יִנְעוּ שָׁם,

גְּמוּל יִבְקָשׁוּ מִמֶּנּוּ

קוֹל הַדְּמִים מֵאֲדָמָה :

עֲכָרְתָּ אֶת מוֹלְדֹתֶךָ !

אאידה : אָבִי ! אָבִי ! רַחֵם עָלַי !

אמונסר : שׁוּרִי חֲזוֹן הַזַּעֲוָה !

שְׁפַע צָלְלִים יִרְתִּיעַ.

אוֹי לִי... קָלְלָה בְּפִיהֶם...

שׁוּרִי : קָרְבוּ אֵלַיךְ !

אאידה : אוי לי !
אמונסר : דַמֹות הוֹרְתֶךָ !
אאידה : לא !
אמונסר : צוֹפֶה מְשֹם.
אאידה : אַה !
אמונסר : הִיא מְקַלֶּלֶת.
אאידה : אָהָה !
אָבִי ! אָבִי ! רַחֵם ! רַחֵם ! רַחֵם ! רַחֵם עָלַי !
אמונסר : לא בַת הַנֶּהָךְ לִי ! שְׁפַחַת פְּרַעָה !
הַשְׁפָּחָה לְנִצָּח !
אאידה : אַה ! רַחֵם ! אָבִי, רַחֵם !
אַבָּא ! שְׁפַחְתֶּם לֹא לִי הָיִית !
אַל תְּקַלֶּלָה ! (ב' פ')
כִּי רְאוּיָה לָךְ הָיִית חִפְצָתִי,
לְהַמּוֹלְדֹת אֶקְדִּישׁ הַכֹּל, אֶקְדִּישׁ הַכֹּל !
אמונסר : הֵה, דְעִי !
כִּי תוֹשִׁיעִי כִּי תוֹשִׁיעִי אֶת בְּנֵי עַמֶּךָ
מִבְּלַעֲדֶיךָ אֵין פּוֹדָה אֶרְצֵנוּ מִיַּדִּי אוֹיֵב.
אאידה : כִּי לָךְ אֶקְדִּישָׁה כָּל יָקָר, הַמּוֹלְדֹת...
אַךְ מָה עֲנִיתִי...
אמונסר : הַחֲרִישִׁי... קָרֵב הוּא...
שֵׁם כָּל אֲשַׁמְע...
 (מתחבא בינות לתמרים. נכנס רעדמס)
רעדמס : אֲשָׁרִי כִּי שׁוֹב נִקְרִינוּ, אֲאִידָה
אאידה : לְשׂוֹא ! הֶבֶל תּוֹחַלְתֶּךָ !
רעדמס : כִּי לָךְ נִכְסְפָתִי.
אַלִּיךָ עָרַג לְכִבִּי.
אאידה : אַחֲרַת נּוֹעֲדָה לָךְ לְעַד,
אַלוֹהַּ אֶמְגַּרִּיס !
רעדמס : הֵה, מָה אֶמְרָתְךָ ? ...!
רַק אַתָּה, אֲאִידָה אֲשֶׁר חַיִּי.
רַק לָךְ לְבַד אֶת לְבִי מְסַרְתִּי.

אאידה : מדבר פֿנב אַת פּיך שְׁמֹר,
 פּי לא יָאָה לַגְבוּר הַשָּׁקֵר.
רעדמס : פּי אַהֲבֵךְ הַעוֹד תְּפוּנִי ?
אאידה : הָאֵם תּוּכַל לַעֲמֹד בְּפָנַי בַּת הַמֶּלֶךְ,
 מִצּוֹת מֶלֶכְךָ
 וּמִשְׁאֲלֹת עֲמֻךְ וְזֵדוֹן עֲבָרֹת הַפְּהִנִים ?
רעדמס : הַקְּשִׁיבִי, אַאִידָה !
 בְּרַגְשׁ נִקְמָה, סַעַר וּפְרִיץ
 פּוֹרְצַת אֲרֶץ כּוֹשׁ קָרֵב לְאַסֵּר.
 אַחֲיִךְ כָּבֵר פִּרְצוּ אֶל גְּבוּל אַרְצָנוּ.
 אַת חֵיל מִצְרַיִם אָנְהֵג אֲנִי.
 וְלִמְנַצֵּחַ – עִיר מֶלֶךְ תִּרְיַע.
 לְפָנַי הַמֶּלֶךְ שׁוֹב אֲתִיבֵב
 וְתִהְיֶי אַאִידָה גְּמוּל פִּעְלֵי בְּקָרֵב.
 לְרַעְיָה אַז תִּהְיֶי לִי לְנִצָּח.
 פּי רַק אַאִידָה גְּמוּל פִּעְלֵי
 וְיִהְיֶי מְנַת חֶלְקֵנוּ הָאֲשֶׁר אַז.
אאידה : אַז נָנוּס פּי יִבְהַלְנִי רַגְשׁ נִקְמָתָה
 פּי הוּא יְמִיט שְׂאָה עַל רֹאשׁ כְּלָנוּ
 אֲבֵד אֲנִי, אָבִי, אָבוֹי לִי !
רעדמס : אֲנִי מְגֵן לְכֶם !
אאידה : הֵה, לֹא !
 פּי לֹא תַעֲיִזָּה...
 אַךְ אִם אֶהְבֵּת, פּי אֲזִי
 אֵיעֲצֵךְ מוֹצֵא
 לְפָדוֹת...
רעדמס : אֵיזָהוּ ?
אאידה : לָנוּס !
רעדמס : שְׂמִיָּם !
אאידה : נָנוּס ! גִּלְךָ, נָנוּס מִפָּה,
 מִן הַמְּדַבֵּר הַזֶּה.
 אַז נִתְעַלְסָה שָׁם בְּנֶף מוֹלְדָת

מולדת האחרת.
 שם יער חמד אז? תן את ריח הנחות
 בסער גיל ואשר אז נתעלס בלי די
 וגיל אין קץ, אהוב לבי, לבי יחלים
 יגון וכאב.
רעדמס: בארץ נכריה לי – איך אמצא מנוח?
 זנוח המולדת, את אלהי עזוב,
 שכת נף תפארת.
 שם לי שחק האשר
 שם זהר שתי עיניך
 האיר לי אהבה.
אאידה: שם יער חמד אז? תן את ריח הנחות
 בסער גיל ואשר נתעלס בלי די.
רעדמס: פה לי האיר האשר,
 פה אהבתיך לעד.
 איך כל אשפח?
 פה הן האיר לעד זהר עיניך לי.
אאידה: בגיל אין קץ אהוב לבי
 יפוג יגון וכאב.
רעדמס: כן! זהר לי האיר, זהר אהבה וגיל.
אאידה: בחיק מולדתי אזי ישחק לך האשר.
 הדרור ואהבה –
 זו מנת חלקנו שם.
 ויחד נתפללה אל אלהינו שם (ב' פ')
 בנף הדרור.
רעדמס: בארץ נכריה לי איכה אמצא מנוחה,
 זנוח המולדת את אלהי עזוב.
 אאידה!
אאידה: לא תאהב! סור!
רעדמס: איככה? !
אאידה: סור!
רעדמס: אין עוד שני בחלד,

שִׂיֵאֵהֶב אוֹתָךְ כְּמוֹנֵי עַד בְּלִי דִי
סור ! סור !
: **אאידה :**

שֵׁם לְךָ תוֹחִיל אֲמַנְרִיס...
לא ולא !
: **רעדמס :**

לא ! לא אֲמַרְתָּ. לַמָּוֶת תִּסְגִּירֵנוּ
אוֹתִי וְאֵת אָבִי.
: **אאידה :**

לא ! לא ! נְנוּסָה !
כֵּן ! יַחְדָּיו מִפֶּה.
: **רעדמס :**

נְנוּסָה שְׂגִינוּ יַחַד,
הַמְדַבֵּרָה נְמַלְטָה

פֶּה רַק פָּגַע, עֲצָבָת
שֵׁם יִגִּיה לָנוּ זֶהר אֶהְבָּה.

הַמְדַבֵּר שֵׁם בְּנֵף הַקֶּסֶם
יִרְנִין דְּמִינוּ אֲזוּ שְׂבַעְתִּים

כּוֹכְבִים אוֹרָם בְּשַׁפַּע
לָנוּ יִשְׁפְּכוּ מְנֵי רֵם.

שֵׁם בְּאַרְץ הַמוֹלְדָת
כְּמוֹ חֶפֶת דוֹדִים יִרְקִיעוּ הַשָּׁמַיִם
: **אאידה :**

רוּחַ שֵׁם יִפִּיעַ נִיחוּחַ
וְהַאֲרִץ מְרַפֶּדֶת עֲנָנִים

וּבְמִרְחֻבָּהּ, בְּנֵי הַקֶּסֶם
שֵׁם אֲשֶׁר וְגִילָה – זוּ מְנַת חֶלְקֵנוּ,

כּוֹכְבִים אוֹרָם בְּשַׁפַּע
לָנוּ יִשְׁפְּכוּ מְנֵי רֵם.

אאידה ורעדמס : אֲזוּ גִלְכָה מִפֶּה יַחַד
מְנֵי נֶף יְגוֹן וְעֲצָב

שֵׁם הָאֲשֶׁר מְנַת חֶלְקֵנוּ. (ב' פ')

הַגִּידָה !
: **אאידה :**

אֵיךְ גִּלְךָ לְבַל יִקְרוּנוּ חִלּוֹת מְצָרִים ?
כָּכָר בְּחַרְתִּי דֶרֶךְ לִי,
: **רעדמס :**

שֵׁם חוֹנָה חִיל מְצָרִים.
עַד מִחַר פְּנוּי זֶה הַדֶּרֶךְ.

אאידה : אָךְ אַי זָה הוּא ?
רעדמס : בְּנִקְרוֹת נִפְטָה.
אמונסר : שָׁם בֵּין נִקְרוֹת נִפְטָה.
 שָׁם נִבֵּא גַם אָנוּ.
רעדמס : קוֹל מִי שְׁמַעְתִּי ?
אמונסר : אָבִי אַאִידָה ! מְלֶךְ כּוֹשׁ אֶתְּךָ.
רעדמס : פֹּה... אַמּוֹנְסֵר... אֶתְּהָ...
 מְלָכִים...
 אוֹי לִי... אֵיכָכָה... לֹא...
 הַאֲמַת ?...
 לֹא יִתְכַן...
 לֹא ! לֹא ! לֹא יִתְכַן !
 אוֹי לִי... חֲלוֹם הוּא זְנוּעָה.
אאידה : נָא הֲרַגְעֵ, הַקְּשִׁיבָה לִי...
 וְשִׁמְעֵ לִי כִּי אֶהְבֵּתִיךָ...
רעדמס : בְּאַהֲבַת אַאִידָה
 כֹּס הַמְּלוּכָה לְךָ יִכֵּן !
 אָבוֹי לִי כִּי חֲלַלְתִּי, בְּגִדְתִּי בַּמּוֹלָדֶת
 כִּי אֶהְבֵּתִיךָ, אַאִידָה –
 בַּמּוֹלָדֶת בְּגִדְתִּי.
אאידה : הֲרַגִּיעֵ !
אמונסר : הֵה, לֹא ! כִּי לֹא עָוִיתָ
 כִּי לֹא בְּגִדְתָּ
 כִּי הַגּוֹרֵל פָּקַד בְּזֹאת עָלֶיךָ.
רעדמס : אָבוֹי לִי כִּי חֲלַלְתִּי... וכו'
אאידה : לֹא ! לֹא ! וכו'
 הֲרַגִּיעֵ ! וכו'
אמונסר : שָׁם צָבָאוֹת יוֹחִילוּ כְּכֹר
 חֵישׁ נִמְהָר אֶל נִילוֹס,
 שָׁם יִתְקַיְמוּ מִשְׁאֲלוֹת הַלֵּב
 שָׁם גִּיל צָפוֹן לְכֶם.
 בָּאוּ ! בָּאוּ !

אאידה : קה, צָרְתִּי !
אמונסר : אֵין זֹאת כִּי תֵאמְרִי הַפְּרִיעַ...
 מוֹתִי !
 קה, וְעַם !
רעמפיס : הִנֵּה שׁוֹמְרִים !
אמונסר : חוֹשׁוּ וְנוֹסוּ !
 בְּאֵי, אֵאִידָה !
רעמפיס : הִדְבִּיקוּם !
רעדמס : פְּמֹר צָדֵק, אֶסְרְנִי נָא !

-המסך-

מערכה רביעית

אולם בארמון המלך. משמאל – מבוא. באמצע – דלת גדולה באכה לאולם הדינים אשר מתחת לאדמה.

אמנריס : אֵי אֵאִידָה ?
 עֲקֹבוּתִיָּה נַעֲלָמוּ ?
 עֲתָה יִחְרָצוּ פְּהַנִּינוּ
 מִשְׁפֵּט מְוֹת לְרַעְדֵּמֶס.
 הָאֲמָנָם בְּגַד בְּגַד ?
 אֶת סוֹד הַקֶּרֶב אֲשֶׁר אֶסְרְנוּ
 גְּלָה הוּא ?
 כִּי תִמְלֹט אוֹיְבֹת, וְהוּא – אֶתְרִיקָ.
 כִּי כָלֶם אֲשָׁמוּ, בְּנֵי מְוֹת !
 אָה ! מָה אֶמְרִתִּי ! ?...
 הֵן נִצַּח אֶהְבְּהוּ.
 כֵּן, אֶהֱבֵ וְאֵשׁ אֶהְבְּתִי כִּי לֹא תִדְעֶךָ

אלו זה אֶהְבֵּנִי.
הן אֶצִּילֶהוּ
אֵיכָכָה? ... אולי מִשְׁמֶרֶת?
אֶת רֵעֵדְמָס הִבִּיאוּ!
(לרעדמס:) שֵׁם נִקְהָלוּ הַפְּהָנִים,
אֶת גּוֹרְלֶךָ יַחֲצוּ, יַחֲתִכוּ,
עוֹוֹנֶךָ כִּפֵּר תוֹכֵל.
נְקִי תֵצֵא מִפֶּשַׁע.
וְלֹא יִבְצֹר מִמֶּנִּי לְגַל אֶת אֲשַׁמְתֶּךָ
וְלִפְדוּתֶךָ מִמְּוֹת...
רעדמס: לֹא! עַל לֹא חָמַס בְּכָף
לֹא תַחֲנוּנִים אֶפִּילָה.
נִשְׁבַּעְתִּי בַּחַיִּי אֱלִים, כִּי לֹא בְּגִדְתִּי בְּגֹד
שֹׁפֵטִי, אֲמָנָם, אֲשָׁמוּ, —
כִּבְדֵּךָ הִחֲטָא! — יִדְעֵתִי...
אֵךְ בְּכַפִּי אֵינִן פֶּשַׁע וְצַדִּיקְתִּי עִמִּי.
אֶת עוֹוֹנֶךָ מֵהָרָ, כִּפֵּר!
אִמְנָרִיס: פֶּן תָּמוּת!
רעדמס: חַיִּים — מָה בְּצַע.
כָּל אֲבָד לִי. —
הַנֶּעַם, הַתְּחִלָּתָ, הָאֲשֶׁר. —
כָּל חֶלְף לֹו.
רַק זֹאת חִפְצֵתִי: מָוֹת.
אִמְנָרִיס: אֲמָלֵל!
לֹא! כִּי חַיָּה תִחַיָּה!
לֹוֹא שְׁמַעֲנִי: אֶהְבֵּתֶיךָ
וְכִי תָמוּת — תָמוּת אֶהְבֵּתִי,
תִרְדֵּךָ שְׁאֵלָה.
אֶהֱבֶה — וְכֹה עֲנִיתִי:
בְּכִיתִי וּמָה אֲמָלֵלְתִי...
הַכֶּסֶם, הַמּוֹלָדָת, הַכֶּתֶר, חַיִּי —
כִּפֵּר אֶהְבֵּךָ לְךָ אֶתֶן,

לך – הפל !
רעדמס : הָה לֹא ! לְמַעַנָּה, לְמַעַנָּה אֲרָצִי, עַמִּי שְׂכַחְתִּי
 כֵּן ! לְמַעַנָּה גַם שֵׁם כְּבוֹדִי, כְּבוֹדִי חָלַלְתִּי.
אמנריס : הַס מְלַחֵזְכִיר !
רעדמס : קְלוֹן צָפוֹן לִי – הָעוֹד אֶתְחִיָּה ? !
 אֲשֶׁר מְנַעַת מִמֶּנִּי,
 אֲאִידָה גְזֹלְת מִמֶּנִּי,
 אוֹלֵי הָרְגַת כָּבֵר –
 שְׁלֵמָה לִי חַיִּים אֲזִי ? !
אמנריס : לֹא ! לֹא יָדִי בַפֶּשַׁע.
 עוֹד חִיָּה אֲאִידָה.
 אַךְ מֵת אָבִיָּה שֵׁם בְּקֶרֶב
 עֵת פִּי בְּרַחוּי גַם יַחַד.
 מֵת כָּבֵר אָבִיָּה.
רעדמס : וְהִיא ? !
אמנריס : נִסָּה. אֵל אֵן ? – אֵין אִישׁ יוֹדֵעַ.
רעדמס : שְׁמַיִם !
 מָה רַב הַחֶסֶד ! נִצְלָה אֲאִידָה !
 תָּנוּ לָהּ הָאֲשֶׁר, תָּנוּ לָהּ מְרַגֵּעַ, –
 וְאֲנִי אָמוּת !
אמנריס : לְהַצִּילָךְ אוֹכֵל,
 רְאוּת פְּנִיָּה רַק אִם תִּמְנַע.
רעדמס : לֹא ! לֹא !
אמנריס : יְמוּשׁ זְכָרָה מְלַבֵּךְ – וְאֵז תַּחֲחִיָּה !
 לְאַתְרוּנָה !
 שְׂכַח אֶת אֲאִידָה !
רעדמס : לְשׁוֹא הוּא !
אמנריס : כִּי אֵז הֵלֵא תְמוּתָה !
רעדמס : נִכּוֹן אֲנִי לְמוּת !
אמנריס : כִּי אַחַת דָּתְךָ לְמוּת אֵז
 וּלְהוֹרִיד אֵל בּוֹר תִּיָּד,
 כִּי רִיקָם לְבִי הִשִּׁיבוֹת

תִּלְהַט בִּי אֵשׁ נֶקֶם,
אֶת חֲמַת אֱלֹהִים עוֹרְרָה.
וַיִּסְרוּךְ כְּגִמְלוֹךְ. (ב' פ')

רעדמס : מַה נֶּעֱמַתְּ לִי הַמָּוֶת, מַה שָּׁפַר מוֹתִי תַחֲתֶיךָ.
שָׁם שָׁמֹר לִי אֲשֶׁר וְנֹעַם
זֶה הַגְּמוּל הַמַּת בְּאֵהָבָה.

אמנריס : אֶת חֲמַת אֱלֹהִים וְכוּ'
רעדמס : מָוֶת חֲפָצְתִּי ! נִכּוֹן לַמָּוֶת...
(יֹצֵא, מִלוּוָה בְּשׁוֹמְרִים).

אמנריס : אָבוּי כְּשֶׁלָּה הִדְרָךְ – מִי יוֹשִׁיעֵנִי
כִּי לַמָּוֶת הִסְגַּרְתִּי וְלִידֵי הַתְּלַן.
הֵה, אַרְוֶה אֶת אֵשׁ קִנְאָה אוֹכֶלֶת –
כִּי הִיא עֲכָרָה אֲשֶׁר יָקָר לִי
מִנִּי כָּל בְּחֶלֶד.
הִנֵּה יוֹפִיעֵו שׁוֹפְטִים.
לְבַשֵּׁר לִי אֶת דְּבַר הַמָּוֶת.
הֵה, מָה אֲיָמוּ – כְּבַחֲזִיזוֹן זֹעָה.
אוּי לִי ! מַה זֶה עוֹלְלָתִי
כִּי לַמּוֹקֵד אוֹתוֹ הִסְגַּרְתִּי.
שָׁמַיִם !
בְּיָדִי...

רעמפיס : בְּיָדִי הִסְגַּרְתִּיהוּ אֶל הַתְּלַנִּים.
הֵה, כְּבוֹד אֱלֹהִים הוֹפֵעַ נָא רַב הַחֶסֶד
אוֹר הָאֵמֶת יִגִּיה אֶת דְּרַכְּנוּ
אֲנָא הוֹרִינוּ נָא מִשְׁפָּט וְצֶדֶק.
אמנריס : רַחֵם, אֱלֹהֶיךָ עַל לִבְּךָ נִשְׁבָּר
וּפְדֶהוּ מִנִּי מָוֶת, אֱלֹהִים !
הֵה, מַה אֲמַלְלָתִי, אָבוּי לִי !
כִּי לֹא אָדַע נִפְשִׁי –
מִי יוֹשִׁיעֵנִי.

רעמפיס : אֶל רַב הַחֶסֶד נָא הוֹרִינוּ צֶדֶק.
אמנריס : מִי יוֹשִׁיעֵנִי ! אָבוּי ! אָבוּי ! אָבוּי ! עֲזַבְנִי כַּחֲדָי !

רעמפיס : רַעַדְמָס ! רַעַדְמָס ! רַעַדְמָס !
 סוּד הַמוֹלְדֹת גְלוֹת הִרְהַבְתָּ עוֹ לְבַנֵּי עַם נֶכֶר,
 קוֹם הַצֵּטְדֵק !
מקהלה : קוֹם הַצֵּטְדֵק !
רעמפיס : הוּא יְחַרְיֶשָׁה ! הוּא בָגַד !
אמנריס : חוּס, אֱלֹהֵי עַל נְקִי מִפֶּשַׁע !
 אָנָּה חוּסָה ! הוֹשִׁיעָה נָּא !
רעמפיס : רַעַדְמָס ! רַעַדְמָס ! רַעַדְמָס !
 חֵיל הַמוֹלְדֹת וְנִחַתָּ בְעָרֵב הַתְּקַדֵּשׁ הַקָּרֵב –
 קוֹם הַצֵּטְדֵק !
מקהלה : קוֹם הַצֵּטְדֵק !
רעמפיס : הוּא יְחַרְיֶשָׁה, הוּא בָגַד !
אמנריס : חוּס, אֱלֹהֵי וְכוּ'
רעמפיס : רַעַדְמָס ! רַעַדְמָס ! רַעַדְמָס !
 כְּבוֹד עַמְּךָ חִלַּלְתָּ אֲזוֹ, כְּבוֹד מוֹלְדֹת,
 אֵף וְנִיתָ אַחֲרֵי אוֹיְבֵי. קוֹם הַצֵּטְדֵק !
 רַעַדְמָס ! כְּבֹר נְחֻרְץ גּוֹרְלֶךָ :
 מוֹת פּוֹשְׁעִים פֹּה תָמוּת, הַבּוֹגֵד !
 חֵי תִרְדֵּ אֱלֹהֵי קָבֹר, בֵּן מְוֹת ! (ב' פ')
 שָׁם מְזַבַּח אֱלִים שָׁחַלְלָתָ.
אמנריס : מָה ? חֵי אֱלֹהֵי קָבֹר ?
 הֵה, בְּנֵי טָרְף !
 שְׁפָךְ דָּם – רַק זֹאת שְׁאִיפְתָּם.
 אֱלֹהֵי שׁוֹפְטֵיךָ, אֵל אֱלֹהִים !
רעמפיס ומקהלה : הוּא בָגַד ! הוּא בָגַד וְכוּ'
אמנריס : הַתְּעַשְׂתוּ, פֹּהֲנִים – כִּי חֲטָאת הִיא !
 כְּזָאבֵי עֲרֵבוֹת דָּם תִּשְׁאָפוּ,
 דָּם נְקִי עַל לֹא חֲטָא אִם תִּשְׁפְּכוּ
 וְחִלַּלְתֶּם אֲזוֹ שֵׁם אֱלֹהִים.
רעמפיס : כִּי הוּא בָגַד וְכוּ'
אמנריס : הַגְּבוֹר זֶה הִרְגָנוּ אֲמַרְתָּ

אֶהְבֶּתִּיו – וְאַתָּה הֵן יִדְעֶתָ
 קָלֵלֵת לֵב נִשְׁפָּר תְּמִיט עָלַי רֹאשְׁךָ
 וְדָמוֹ הִנְקִי בְּרֹאשְׁךָ!
רעמפיס : כִּי הוּא בָּגַד וְכוּ'
אמנריס : עַל לֹא פִשַׁע בַּר לִבְבֵּךְ הִרְשַׁעְתָּם כָּכָה,
 עַל כֵּן נִאֲצַתָּם אֶת שְׁם אֱלֹהִים בְּמִשְׁפָּט
 הָהָה, לֹא! הָהָה, לֹא! הָהָה, לֹא! הָהָה, לֹא!
 הוּא לֹא בָּגַד! (ב' פ')
 לֹא יִתְכַן! וְכוּ'
 רְחֲמוּ עָלָיו (ב' פ')
רעמפיס : כִּי הוּא בָּגַד – וּמֹת יָמוֹת וְכוּ'
אמנריס : תִּלְיָנִים, אַרְוָרִים הֵיוּ!
 וּמִיֵּד אֱלֹהִים
 תִּקַּם עוֹד נִקְמָתִי,
 אַרְוָרִים הֵיוּ!

אאידה ורעדמס. אמנריס ומקהלה. הבמה מחולקת לשניים: למעלה בית מקדש תובל קין, למטה מעון-מרתף.

רעדמס : הִנֵּה נִסְתָּם עָלַי גּוֹלָל לְנִצָּח,
 זֶה הַבּוֹר לִי קָבֵר.
 וְלֹא אֲשׁוּבָה עוֹד לְרֵאוֹת אֹר שְׁמֶשׁ
 וְדָמוֹת דִּיּוֹקָנֶךָ, אֲאִידָה,
 אֲאִידָה! אֵיךְ? אֵיךְ?
 הָהָה, מִי יִתֵּן לְךָ חַיֵּי הַפְּרָגֶעַ
 וְלִבֵּל תִּדְעֵי אֲשֶׁר מִנָּה לִי הַגּוֹרֵל!
 מָה קוֹל אֲשַׁמֵּעַ?
 חֲזוֹן לִילָה?... אוֹ אִם חִלּוֹם?...
 לֹא! דָּמוֹת אֲנוֹשׁ הִיא!
 אַתָּה, אֲאִידָה! ?
אאידה : הַנְּנִי!
רעמיס : אַתָּה? וּפֹה בְּקָבֵר?

אאידה : אַת קורוּתִיךְ נָבֵא לִי לְכָבִי,
וְאֵל הַבּוֹר אֲשֶׁר אָטַם עָלֶיךָ פִּיהוּ
בְּסִתֵּר הַתְּגַנְבֹתִי
וּפֹה, – הִרְחַק מִבְּנֵי אָדָם, – חֲפָצָתִי
חֲרַשׁ לְגוֹזַע עִמְדָךְ גַּם יַחַד.
רעדמס : לְמוֹת חֶפֶה מִפֶּשַׁע, זָכָה כֹּזֵף הַתְּכַלֵּת?
חֲלִילָה לָךְ, אֵאִידָה!
וּמָה בְּצַע פִּי תְמוֹתֵי בְּעֵצָם עֲלוּמִיךָ?
לְאַהֲבָה בְּרֵאוֹךְ אֱלִים וְאֲשֶׁר.
וּמִי אֲנִי – פִּי לְמַעַנֵי תְמוֹתִי.
לֹא! לֹא תְמוֹתֵי פִי יִפִּית מִכָּל תַּפְאָרֶת.
אאידה : שׁוּרָה: מִלְאָךְ הַמְּוֹת שָׁם –
עוֹטָה אוֹרָה יוֹפִיעַ,
וּבְכִנְפוֹ – הָאֲשֶׁר,
אֶתוֹ כִּי נִכְנְפָה.
חֲזָה: כִּי נִפְתְּחוּ בְרוֹם
כָּבֶד שְׁעָרֵי שָׁמַיִם.
שָׁם זִיו, שָׁם אֲשֶׁר עַד בְּלִי דָי
עָלִינוּ אוֹר יִשְׁפִיעוּ.
אַח! שָׁם הָאֲהָבָה וְשָׁם הָאֲשֶׁר לִי וּלְךָ.
מקהלה : אֱלֹהִים – רַבּוֹן עוֹלָם!
אֱלֹהִים – נוֹתֵן חַיִּים לְחַי.
הֵה, מָה כְּבֹדָה הָאֲבֹן לֹא עוֹד אוֹכַל הַסִּיעַ
הֵה, אֲבֹן קָבֵר!
אאידה : אָבוּי!
כהנים : אָנָּה הוֹפִיעַ! אָנָּה הוֹפִיעַ!
אאידה : הִנֵּה קָצְנוּ בָּא עָלֵי אַדְמוֹת.
רעדמס : אָמֵן! אָמֵן!
אאידה : שְׂאֵי שְׁלוֹם, הָאֲדָמָה, חִיק כָּל דָּמַע!
עֲתָה רְחִקוּ עֲצָבָת גַּם יְגוֹן.
אֶת שְׁעָרֵי הָאוֹר שְׁמַיִם פִּתְחוּ
הַלֵּב יִרְקִיעַ אֶל הָאֲשֶׁר,

למקום שם נצח, נצח אור יהל.
 שלום לך, ארץ!
רעדמס: שאי שלום, האדמה, חיק כל דמע וכו'
אאידה: שאי שלום וכו'
אמנריס: אָנָא, שְׁמַיִם,
 הָהּ, אָנָא חוּסוּ
 עַל חַף מַפְשָׁע
 חוּסוּ, שְׁמַיִם, רַחֲמוּ עָלֵינוּ!
מקהלה: אָנָא הוֹפֵעַ...

-סוף-

